

VLAAMSE RAAD

BUITENGEWONE ZITTING 1992

18 FEBRUARI 1992

VOORSTEL VAN DECREET

— van mevrouw M. Vogels en mevrouw V. Dua —

**houdende wijziging van de wet van 29 maart 1962
houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw**

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Inleiding

De ruimtelijke ordening heeft in de voorbije jaren aan geloofwaardigheid ingeboet. Na de opmaak van de gewestplannen is de ruimtelijke planning op bovengemeentelijk vlak stilgevallen en in een impasse terechtgekomen. Tien jaar na de eerste aanzet is er nog steeds geen ontwerp van ruimtelijk structuurplan voor Vlaanderen opgemaakt. Dit maakt dat elk kader ontbreekt om de gewestplannen globaal en op een stedenbouwkundig onderbouwde manier te herzien zeker als men daarbij de zorg voor de open ruimte en natuurwaarden centraal zou willen stellen. De ruimtelijke ordening is daarmee in Vlaanderen gedegradeerd tot een louter vergunningenbeleid met talrijke uitzonderingsreglementeringen en achterpoortjes. De problematiek van het mini-decreet en van de BPA's, die afwijken ten opzichte van de gewestplannen en die dikwijls zijn opgesteld om concrete projecten te kunnen realiseren, illustreren dit ten volle.

De ruimtelijke ordening heeft daardoor een slechte naam gekregen waarbij de burger de indruk krijgt dat de overheid zeer laks met de huidige wetgeving omspringt, haar beleid teveel laat afstemmen op de achterpoortjes en weinig belangstelling toont om mazen in de bestaande wetgeving weg te werken. Dit creëert een ruime mate van rechtsonzekerheid en willekeur. Het wekt de indruk dat de ruimtelijke ordening al te veel in dienst staat van nieuwe projecten van zowel de

overheid als de particuliere sector en weinig oog heeft voor ruimtelijke kwaliteiten zowel op het vlak van de woonomgeving als binnen de open ruimte.

Bovendien is het duidelijk dat de huidige wetgeving aan een globale herziening toe is. Dit betuigt de lange reeks van voorontwerpen en voorstellen, die in de voorbije legislaturen openbaar werden gemaakt of bij de Vlaamse Raad werden ingediend. Terloops valt het op dat de Waalse Gewestraad en de Brusselse Hoofdstedelijke Raad al een eigen autonome wetgeving hebben gestemd. Een fundamentele herziening van de huidige wetgeving zal echter een omvangrijk werk zijn, waarbij een ruime consultatie van betrokkenen gewenst is. Het zal een nauwgezette voorbereiding en vele besprekingen buiten en binnen de Vlaamse Raad vergen.

Daar kan niet worden op gewacht om de ruimtelijke ordening in Vlaanderen opnieuw geloofwaardig en operationeel te maken. Daarom stellen wij voor om binnen de huidige wetgeving een aantal wijzigingen door te voeren als **urgentie**-maatregel om zo de rechtszekerheid te doen toenemen en de uitzonderingsreglementeringen, die de ruimtelijke ordening in praktijk ondergraven, te bannen.

Het betreft hier voorstellen om de inspraak te verbeteren, het „desnoods afwijken” te schrappen, de mogelijkheden inzake grondbeleid te vergroten, een eenduidige vergunningenbeleid te ontwikkelen, de rechtszekerheid bij de afhandeling van de vergunningsaanvragen en beroepen te vergroten, de preventie van bouw misdrijven op te drijven.

Daarnaast willen we ook via een apart voorstel van decreet een wettelijk kader aanbieden voor de opmaak van een ruimtelijk beleidsplan Vlaanderen.

Al deze voorstellen kunnen als urgentiemaatregel op korte termijn de huidige praktijk ombuigen en de ruimtelijke ordening opnieuw als volwaardig beleidsdomein aan de burger presenteren.

Ze worden ingediend via verschillende voorstellen van decreet.

Wij zijn ervan overtuigd dat het herstel van de geloofwaardigheid van de ruimtelijke ordening een fundamentele herziening van de wetgeving op de ruimtelijke ordening ten goede zal komen. Er zal dan een serener klimaat heersen dan wanneer de wetgeving hals over kop moeten worden herzien om de algemeen heersende malaise te onderdrukken.

Onderstaand voorstel van decreet wil een eenduidig en sluitend vergunningensysteem invoeren.

Principes

Elke vergunningensysteem gaat uit van het principe dat elke handeling, die relevant is op het vlak van het beoogde beleidsobject, verboden is zolang er geen vergunning werd verleend.

Dergelijk systeem is dan ook slechts efficiënt indien de lijst van de vergunningsplichtige handelingen op een zo breed mogelijke wijze alle handelingen omvat, die een effect kunnen hebben op het beoogde beleidsterrein en juist daardoor aan een voorafgaandelijke beslissing moeten worden onderworpen.

Via het verlenen van de vergunning wordt dan door de hiertoe gemachtigden en rekening gehouden met de gestelde criteria het absolute verbod tot handelen opgeheven.

Het verlenen van een vergunning komt in een vergunningsstelsel neer op het opheffen van een verbod.

Het vergunningsplichtig maken van een handeling betekent op zichzelf gezinszins dat deze handeling definitief verboden wordt, doch betekent enkel dat de hiertoe gemachtigden een beslissing moeten nemen vooraleer de handeling kan plaatsgrijpen.

Uit de dagelijkse praktijk blijkt dat de huidige lijst van vergunningsplichtige handelingen, zoals vastgelegd in artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 op de stedenbouw en de ruimtelijke ordening, zoals aangevuld met artikel 78 en 78bis, ontorekend is om de goedgekeurde aanlegplannen te doen respecteren.

Een aantal handelingen, die niettemin op onweerlegbare wijze inbreuken inhouden op de aanlegplannen, blijken immers niet vergunningsplichtig te zijn, waardoor de rechtszekerheid van deze aanlegplannen in belangrijke mate wordt aangetast gezien de juridische basis bij de beteugeling van inbreuken vaak ontorekend blijkt te zijn.

Zo is er jarenlang discussie gevoerd rond de vergunningsplicht bij de aanleg van golfterreinen in agrarische en natuurgebieden, alhoewel de onverenigbaarheid ervan met de bestemming voorzien in een gewestplan door niemand betwist wordt. Slechts via het onbetwistbaar vastleggen van de vergunningsplicht bij de aanleg of wijziging van een golfterrein bij decreet van 27 maart 1991 kwam een einde aan deze onduidelijkheid. Dit decreet loste echter slechts een welbepaald goed omschreven concreet knelpunt op. Dezelfde problematiek stelt zich evenzeer voor zoveel andere handelingen of werken gaande van het aanbrengen van reclamepanelen aan gebouwen, beperkte reliëfwijzigingen of de aanleg van waterwinningsgebieden in agrarische en natuurgebieden tot het gebruik van vergunde gebouwen in tegenstrijd met de bestemmingsvoorschriften.

De jarenlange discussie en onduidelijkheid over de vergunningsplicht van dergelijke handelingen in concrete situaties bewijst ten overvloede dat een aanpassing en uitbreiding van artikel 44 dringend noodzakelijk is.

Dit geldt trouwens in het algemeen voor gebruikswijzigingen van gronden en terreinen zonder dat bouwwerken van enige omvang noodzakelijk zijn.

Artikel 78 (artikel 2 van het decreet van 28 juni 1984) heeft weliswaar — doch in beperkte mate — de vergunningsplicht voor gebruikswijzigingen ingevoerd, doch enkel voor de „vergunde” gebouwen en dus niet voor de „niet-vergunde” gebouwen noch voor de wijziging van het gebruik van gronden en terreinen. Via gebruiksaanwijzingen van niet-vergunde gebouwen en van terreinen kunnen ook na 28 juni 1984 straffeloos inbreuken op de gewestplannen worden gerealiseerd.

In samenlezing met artikel 79 blijkt deze uitbreiding van de vergunningsplicht trouwens vooral tot doel te hebben bestemmingsafwijkingen ten opzichte van de gewestplannen te legitimeren.

Het is duidelijk dat een veralgemening van de vergunningsplicht bij wijziging van gebruik van gronden en terreinen niet kan worden gekoppeld aan een dergelijke uitzonderingsclausule.

Meer algemeen moet worden gesteld dat het gehele artikel 79 niet past in een filosofie die beoogt een coherent beleid en een gelijklappende rechtszekerheid tot stand te brengen

tussen enerzijds de doelstellingen van aanlegplannen en anderzijds de aflevering van vergunning.

In de praktijk blijkt de uitzonderingsclausule op basis van artikel 79 algemeen toegepast. Uit het jaarverslag 1988 betreffende de regionale ruimtelijke ordening (Stuk 208 (1988-1989) – Nr. 1) blijkt dat voor Oost-Vlaanderen en Vlaams-Brabant er nauwelijks een verschil in percentages is tussen het weigeren van gewone bouwaanvragen op basis van artikel 45 (resp. 12,8 procent en 19,4 procent) en het weigeren van afwijkingen op basis van artikel 79 (respectievelijk 14,2 % en 19,1 %). Voor de andere provincies is geen vergelijkbaar statistisch materiaal beschikbaar. Bovendien blijken in Oost-Vlaanderen 76 en procent en in Vlaams-Brabant 72 % betrekking te hebben op agrarisch gebied. Een dergelijke verdoorgedreven perceelsgewijze aanpak kan moeilijk een goede ruimtelijke ordening tot stand laten komen. Het heeft nauwelijks oog voor een ruimere ruimtelijke context, waarin dergelijke afwijkingen moeten worden beschouwd. Op basis van deze praktijk is het dan ook passend deze uitzonderingsmogelijkheid niet langer aan te houden.

Dit voorstel van decreet heeft dan ook vooral tot doel de leemten in artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 op te vullen, waarbij evenwel het principe van vrijstelling van de vergunning via een besluit van de Vlaamse Executieve behouden blijft, alsook de mogelijkheid om via bouwverordeningen de vergunningsplicht voor specifieke materies uit te breiden. Wel wordt aan de gemeenten de mogelijkheid gelaten om via een gemeentelijke bouwverordening de vrijstelling van vergunning omwille van plaatselijke noodwendigheden (kultuur-historische redenen, plaatselijk karakter van bepaalde bouwgebruiken) in te trekken.

Tot slot moet worden opgemerkt dat de notie **bouwverbod** tot heel wat verwarring leidt aangezien het evenzeer kan gaan om bijvoorbeeld sloping, ontbossing, reliëf-, vegetatie- of gebruikswijziging. Voor sommige van deze werken of handelingen zijn nog andere vergunningen vereist krachtens andere wetten of decreten. Het lijkt ons daarom opportuun om hier te spreken van een stedenbouwkundige vergunning aangezien de werken of handelingen op hun stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten worden beoordeeld.

Commentaar bij de artikelen

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen commentaar.

Artikelen 2 tot 4

Deze artikelen bevatten tekstaanpassingen als gevolg van de wijziging die artikel 7 in de titulatuur van de wet aanbrengt.

Artikel 5

Dit artikel neemt een bepaling over die thans in artikel 78 wordt vermeld. Het feit dat er geen planschade kan worden gevraagd bij de weigering van een wijziging van gebruik van een gebouw wordt aangevuld met het gebruik van een grond. Met deze tekst wordt deze bepaling rechtstreeks toegevoegd aan artikel 37.

Artikel 6

Dit artikel bevat tekstaanpassingen als gevolg van de wijziging die artikel 7 in de titulatuur van de wet aanbrengt.

Artikel 7

Dit artikel geeft aan titel II een nieuwe benaming die beter **coorespondeert** met de inhoud van de vergunningsplicht die via artikel 44 wordt opgelegd.

Artikel 8

Dit artikel beoogt de herformulering van de twee eerste paragrafen van artikel 44. Daarbij wordt de oorspronkelijke volgorde grotendeels bewaard.

§ 1. 1. Hierin werd (enkel) de uitzondering „instandhoudings- en onderhoudswerken” weggelaten. Bepalingen omtrent deze handelingen worden opgenomen in § 2, laatste lid.

2. Hier wordt een nieuw punt toegevoegd. Het betreft hier in eerste instantie het probleem van reclameborden of andere inrichtingen, aangebracht op bestaande constructies en waarop publiciteit wordt aangebracht. De reglementering is op dit ogenblik zeer onoverzichtelijk en verwarrend, waardoor elk efficiënt optreden van de overheid tegen reclameborden, die zonder vergunning **zijn** aangebracht, spaak loopt. De reclameborden zijn nochtans zeer belastend voor het stedenbouwkundig uitzicht in de steden.

Met dit punt wordt elke speciaal daartoe aangebrachte installatie vergunningsplichtig. In punt 2 van § 2 wordt de mogelijkheid gelaten om inrichtingen van beperkte omvang voor de gewone affichage van culturele, sociale en politieke manifestaties en activiteiten vrij te stellen van vergunning. Ook gewone publiciteitsborden van dezelfde omvang als deze affiches kunnen daarmee worden vrijgesteld. De huidige in gebruik zijnde borden horen daar duidelijk niet bij. Bovendien wordt met geringe hoogte bedoeld dat het om publiciteit moet gaan die op ooghoogte of op de benedenverdieping is aangebracht.

3. Het begrip „ontbossen” werd verwezen naar punt 4. Het woord „aanmerkelijk” werd weggelaten gezien in bepaalde omstandigheden, bijvoorbeeld moerassen, vennen, duinen en dergelijke meer zelfs een minimale wijziging van het reliëf belangrijke gevolgen kan hebben, zowel voor het landschap als voor de biotoop.

Via punt 3 van § 2 beschikt de Vlaamse Executieve over de mogelijkheid bepaalde vergunningsvrijstellingen te verlenen.

4. Volledige ontbossing moet in deze wetgeving worden gehandhaafd aangezien het bosdecreet naar deze wetgeving refereert. Gezien ook buiten als zodanig erkende „groene zones” bescherming van het groenbestand wenselijk is wordt deze beperking opgeheven. Door naast het woord alleenstaande ook lijn- en groepsverbanden toe te voegen, wordt nu ook het vellen van dreven, hoogstammige lijnbeplantingen en boomgaarden vergunningsplichtig.

Het kappen van bosbestanden is voortaan sluitend geregeld door het bosdecreet van 13 juni 1990, waarbij voor de meeste bosarealen de opmaak van een beheersplan is opgelegd. Op basis van punt 4 van § 2 kan de Vlaamse Executieve

het vellen van hoogstammige bomen in bosbestanden van een vergunningsaanvraag op basis van deze beheersplannen vrijstellen.

Voor het vellen van elke andere hoogstammige boom is dan echter een vergunning nodig op basis van deze wetgeving. Ook in parken of parkdomeinen kan dan geen betwisting meer zijn over de vergunningsplicht inzake het vellen van hoogstammige bomen. Vanuit landschappelijk oogpunt en het behoud van groen in het stedelijk milieu worden alle andere lijnbeplantingen en houtkanten vergunningsplichtig gemaakt.

5. Het begrip „ontginnen” werd weggelaten gezien dit steeds gepaard gaat met reliëfwijzigingen, zoals reeds opgenomen in § 1.2. Het wijzigen van vegetatie is in veel gevallen een belangrijke ingreep, zodat het belangrijk is dit niet enkel vergunningsplichtig te maken in venen en heiden of binnen zones, die voorafgaandelijk bij Besluit van de Vlaamse Executieve worden goedgekeurd. Het begrip „indirekt” wijzigen wordt ingevoerd met het oog op het vergunningsplichtig maken van handelingen, die slechts onrechtstreeks — doch met belangrijke gevolgen — wijzigingen van vegetatie veroorzaken, zoals bijvoorbeeld waterwinning, verstrooiing van schadelijke stoffen en dergelijke meer ;

Via punt 5 van § 2 beschikt de Vlaamse Executieve over de mogelijkheid bepaalde vergunningvrijstellingen te verlenen. Alhoewel de vorige Vlaamse Executieve nog een Besluit uitvaardigde die bepaalde vegetatiewijzigingen vergunningsplichtig stelt op basis van de wet van het natuurbehoud van 12 juli 1973, blijft het opportuun om de vergunningsplicht decretaal te regelen en in een ruimer perspectief te ontwikkelen. Er bestaat immers twijfel of de Vlaamse Executieve voldoende rechtsgrond heeft om zonder een decretale basis eigenmachtig een nieuw stelsel met vergunningsplicht in te voeren. Het advies van de Raad van State was daarin negatief en de kans bestaat dat bij betwistingen bij rechtbanken of bij de Raad van State de wettelijkheid van dit vergunningensysteem in het gedrang komt.

Bij een decretale regeling via de wet op de ruimtelijke ordening zou deze twijfel in ieder geval worden weggenomen. Bovendien zou daarmee worden vermeden dat steeds nieuwe vergunningensystemen ontstaan die los van elkaar staan en die een geïntegreerd beleid in de weg staan. Het is logisch om het vergunningensysteem van de ruimtelijke ordening te nemen om tot een geïntegreerd beleid te komen.

Uiteraard is het aangewezen dat naar analogie met de Monumentenzorg er binnen de Wet op het Natuurbehoud zou worden aangeduid in welke gevallen er een bindend advies van de Diensten voor het Natuurbehoud vereist is voor de afgifte van deze vergunningen inzake vegetatiewijzigingen.

6. Dit artikelonderdeel werd enkel aangevuld naar het inrichten van gronden.

7. In dit punt wordt enkel de „Koning” vervangen door de „Vlaamse Executieve”, gezien de staatshervorming.

8. Een gebruikswijziging zonder vergunningsplichtige handelingen, vallend onder de vorige punten, kan leiden tot een gebruik van een gebouw of een grond, in strijd met de bedoeling van een aanlegplan. Het niet vergunningsplichtig zijn van gebruikswijzigingen creëert bovendien een omzeilingsmogelijkheid waar op dit ogenblik dikwijls gebruik van wordt gemaakt, zelfs indien een beperkt gedeelte van de werken

wel vergunningsplichtig is. Het algemeen vergunningsplichtig maken van gebruikswijzigingen maakt dat belangrijke gebruikswijzigingen, die op zich slechts kleine handelingen vereisen, niet meer door de mazen van de wetgeving op de stedenbouw en de ruimtelijke ordening kunnen glippen.

Via punt 6 van § 2 beschikt de Vlaamse Executieve over de mogelijkheid gebruikswijzigen van gering belang en omvang die binnen de toegelaten bestemmingen vallen vrij te stellen van het indienen van een vergunningsaanvraag.

§ 2. In het eerste lid wordt een opsomming gegeven van de mogelijkheden waarover de Vlaamse Executieve beschikt om vergunningsvrijstellingen te verlenen op basis van lijsten.

Elk besluit van de Vlaamse Executieve moet evenwel beperkt blijven tot de opgesomde handelingen, waarbij criterium „geringe omvang” of „gering belang” duidelijk moet worden aangetoond en waarbij de motivering voor de vrijstelling enkel mag worden gebaseerd op een streven naar het vermijden van onnodige administratieve formaliteiten bij ruimtelijk en ekologisch irrelevante handelingen. In geen geval mogen deze lijsten bepalingen bevatten die expliciet of impliciet vrijstellingen verlenen voor handelingen die ingaan tegen voorschriften of bepalingen van aanlegplannen.

Het tweede lid herhaalt het vroegere eerste lid voor wat betreft handelingen en werken die via een bouwverordening vergunningsplichtig worden gemaakt.

Het derde lid maakt het aan gemeenten mogelijk om in afwijking van de door de Vlaamse Executieve opgestelde lijsten de vrijstelling van vergunning toch niet toe te kennen. Dit moet gebeuren via een bouwverordening. Deze afwijking moet worden gemotiveerd vanuit de plaatselijke toestand.

Het vierde lid omschrijft instandhoudings- en onderhoudswerken. Voor deze definiëring is teruggegrepen naar voorontwerpteksten voor een mogelijk nieuwe wetgeving op de ruimtelijke ordening, opgemaakt in opdracht van de Koning Boudewijnstichting. Deze handelingen zijn niet vergunningsplichtig tenzij ze opgenomen zijn in een bouwverordening.

Artikel 9

Het apart vergunningsplichtig maken van de aanleg of wijziging van golfterreinen is nu niet meer nodig aangezien elke aparte handeling via de herziening van artikel 44 vergunningsplichtig is gemaakt. De landschaps- en vegetatiewijzigingen die een aanleg van een golfterrein met zich meebrengen kunnen niet worden vrijgesteld op basis van de nieuwe bepalingen van artikel 44, § 2.

Artikel 10

Dit artikel bevat tekstaanpassingen als gevolg van de wijziging die artikel 7 in de titulatuur van de wet aanbrengt.

Artikel 11

Artikel 11 heft het bestaande artikel 79 op, waarbij de gemachtigde ambtenaar in zijn advies kan afwijken van de bepalingen van het gewestplan wanneer het een aanvraag betreft voor het ver-, herbouwen of uitbreiding van woningen of bedrijfsgebouwen of voor het wijzigen van het gebruik van een gebouw (voor zover vergunningsplichtig via het oude artikel 78).

Artikelen 12 tot 15

Deze artikelen bevatten tekstaanpassingen als gevolg van de wijziging die artikel 7 in de titulatuur van de wet aanbrengt.

Artikelen 16 en 17

Deze artikelen zijn aanvullingen die noodzakelijk zijn wanneer ook het gebruikswijzigingen van gebouwen en gronden in het algemeen vergunningsplichtig worden.

Artikel 18

Dit artikel wordt aangepast aan de nieuwe nummering en opsomming van vergunningsplichtige werken en handelingen binnen artikel 44.

M. VOGELS

V. DUA

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1

Dit decreet regelt een in artikel 107quater van de Grondwet bedoelde aangelegenheid.

Artikel 2

In de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw wordt in Titel V — Aanvullende bepalingen voor het Vlaamse Gewest, ingevoegd bij het decreet van 28 juni 1984 en gewijzigd bij de decreten van 27 en 28 juni 1985 en 27 maart en 29 april 1991, een nieuw artikel 77bis ingevoegd dat luidt als volgt :

„Artikel 77bis

In artikel 35, derde lid van deze wet worden de woorden „bouw- of verkavelingsvergunning” vervangen door de woorden „stedebouwkundige of verkavelingsvergunning”.

Artikel 3

In voornoemde wet wordt een nieuw artikel 77ter ingevoegd dat luidt als volgt :

„Artikel 77ter

In artikel 36, tweede lid van deze wet worden de woorden „bouw- of verkavelingsvergunningen” vervangen door de woorden „stedebouwkundige of verkavelingsvergunningen”.

Artikel 4

In voornoemde wet wordt een nieuw artikel 77quater ingevoegd dat luidt als volgt :

„Artikel 77quater

In artikel 37, derde lid van deze wet worden de woorden „bouw- of verkavelingsvergunning” vervangen door de woorden „stedebouwkundige of verkavelingsvergunning”.

Artikel 5

In voornoemde wet wordt een nieuw artikel 77quinquies ingevoegd dat luidt als volgt :

„Artikel 77quinquies

Aan artikel 37, laatste lid van deze wet wordt een nieuw punt 9 toegevoegd dat luidt als volgt :

„9. verbod tot wijzigen van het gebruik van een gebouw of een grond.”.

Artikel 6

In voornoemde wet wordt een nieuw artikel 77sexies ingevoegd dat luidt als volgt :

„Artikel 77sexies

In artikel 43, laatste lid van deze wet wordt het woord „bouwaanvraag” vervangen door de woorden „aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning”. ”.

Artikel 7

In voornoemde wet wordt een nieuw artikel 77septies ingevoegd dat luidt als volgt :

„Artikel 77septies

In het opschrift van Titel II — Bouwvergunning, van deze wet wordt het woord „Bouwvergunning” vervangen door de woorden „Stedenbouwkundige vergunning”.“.

Artikel 8

In voornoemde wet wordt artikel 78 vervangen door de volgende bepaling .

„Artikel 78

In artikel 44 van deze wet worden § 1 en § 2 vervangen door de volgende bepalingen

„§ 1. Niemand mag zonder voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen :

1. bouwen, een grond gebruiken voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, afbreken, herbouwen, verbouwen van een bestaande woning. Onder bouwen en plaatsen van vaste inrichtingen wordt verstaan het oprichten van een gebouw of een constructie of het plaatsen van een inrichting, zelfs uit niet duurzame materialen, die in de grond is ingebouwd, aan de grond is bevestigd of op de grond steun vindt ten behoeve van de stabiliteit, en bestemd is om ter plaatse te blijven staan, al kan zij ook uit elkaar worden genomen of verplaatst worden ;

2. panelen of andere inrichtingen aanbrengen op constructies met het oog op het bevestigen van publiciteit ;

3. het reliëf, de structuur of de samenstelling van de bodem wijzigen ;

4. ontbossen, hoogstammige bomen, alleenstaand, in groeps- of lijnverband vellen, hagen, struwelen of houtkanten kappen ;

5. de vegetatie direct of indirect wijzigen ;

6. een opslagruimte of grond voor gebruikte voertuigen of voor schroot aanleggen of inrichten ;

7. een grond gewoonlijk gebruiken voor het plaatsen van een of meer verplaatsbare inrichtingen die voor bewoning kunnen worden gebruikt, zoals woonwagens, kampeerwagens, afgedankte voertuigen, tenten. De Vlaamse Executieve kan nadere regelen voor zulk een gebruik aangeven. Geen vergunning is evenwel vereist voor het kamperen met verplaatsbare inrichtingen op een kampeerterrein in de zin van de wetgeving op het kamperen ;

8. het gebruik van gebouwen en gronden wijzigen.

§ 2. De Vlaamse Executieve kan de volgende lijsten vaststellen waarvoor geen vergunning is vereist :

1. werken en handelingen van geringe omvang ;
2. panelen of andere inrichtingen van geringe omvang en op geringe hoogte aangebracht ;
3. reliëfwijzigingen van geringe omvang en die de eigenheid van het landschap qua uitzicht en begroeiing niet aantasten ;
4. vellen van hoogstammige bomen, behorend tot een bos, waarvoor volgens de voorschriften van het bosdecreet van 13 juni 1990 een beheersplan is opgesteld ;
5. vegetatiewijzigingen in gebieden met een geringe ecologische en landschappelijke waarde ;
6. gebruikswijzigingen van geringe omvang en belang, kaderend binnen en in overeenstemming met de toegelaten gedetailleerde bestemmingen van goedgekeurde bijzondere plannen van aanleg of met de algemene bestemming zoals goedgekeurd in een algemeen plan van aanleg of vastgesteld in een gewestplan.

In afwijking van deze lijsten kan een gemeentelijke bouwverordening omwille van de plaatselijke toestand de vrijstelling van vergunning voor bepaalde handelingen en werken intrekken.

De bepalingen van deze wet gelden mede voor niet in § 1 van dit artikel opgesomde handelingen en werken wanneer een bouwverordening de uitvoering ervan een vergunning onderwerpt.

Voor instandhoudings- en onderhoudswerken is slechts een vergunning noodzakelijk voor zover dit in een bouwverordening is opgenomen. Onder instandhoudings- en onderhoudswerken worden verstaan werken die het huidig of vergunde gebruik van het gebouw naar de toekomst ongewijzigd veilig stellen door het bijwerken, herstellen of vervangen van geërodeerde of versleten materialen of onderdelen, zonder dat van enige transformatie of toevoeging sprake mag zijn.“.

Artikel 9

Artikel 78bis van voornoemde wet **wordt** opgeheven.

Artikel 10

In voornoemde wet wordt een nieuw artikel 78ter ingevoegd dat luidt als volgt :

„Artikel 78ter

In artikel 44, § 5 van deze wet wordt het woord „bouwvergunning” telkens vervangen door de woorden „stedebouwkundige vergunning”. “.

Artikel 11

Artikel 79 van voornoemde wet wordt opgeheven.

Artikel 12

In voornoemde wet wordt een nieuw artikel 79bis ingevoegd dat luidt als volgt :

„Artikel 79bis

In artikel 46 van deze wet wordt het woord „bouwvergunning” telkens vervangen door de woorden „stedebouwkundige vergunning”. “.

Artikel 13

In voornoemde wet wordt een nieuw artikel 79ter ingevoegd dat luidt als volgt :

„Artikel 79ter

In artikel 49 van deze wet wordt het woord „bouwvergunning” vervangen door de woorden „stedebouwkundige vergunning”. “.

Artikel 14

In voornoemde wet wordt een nieuw artikel 80quater ingevoegd dat luidt als volgt :

„Artikel 80quater

In artikel 63 van deze wet worden de woorden „bouw- of verkavelingsvergunning” telkens vervangen door de woorden „stedebouwkundige of verkavelingsvergunning”.“.

Artikel 15

In voornoemde wet wordt een nieuw artikel 80quinquies ingevoegd dat luidt als volgt :

„Artikel 80quinquies

In artikel 63bis van deze wet worden de woorden „bouw- of verkavelingsvergunning” telkens vervangen door de woorden „stedebouwkundige of verkavelingsvergunning”.“.

Artikel 16

In artikel 81 van voornoemde wet worden in het in artikel 64 tussen het voorlaatste en het laatste ingevoegde lid na de woorden „het gebruik van een gebouw” de woorden „of van een grond” ingevoegd.

Artikel 17

In artikel 83 van voornoemde wet worden in de bepalingen ter vervanging van artikel 68, eerste en tweede lid na de woorden „het gebruik van een gebouw” telkens de woorden „of van een grond” ingevoegd, worden de woorden „elk vergunningsplichtig gebruik” vervangen door de woorden „het gebruik” en worden na de woorden „het gebouw” de woorden „of van de grond” toegevoegd.

Artikel 18

In artikel 84 van voornoemde wet wordt in het ingevoegde artikel 59bis de bepaling „artikel 44, § 1, 1° en 7°” vervangen door de bepaling „artikel 44, § 1, 1° en 8°”.

M. VOGELS

V. DUA
